

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Lukášem Pišvejcem ve věci

žalobce: **R. H.**, státní příslušnost X
v ČR bytem X
zastoupený Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č. j. OAM-17037-22/ZR-2022,
takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

- Shora uvedeným napadeným rozhodnutím Ministerstvo vnitra zrušilo podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území ČR. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), jejíž součástí učinil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
- Žalobce tvrdil, že v ČR žije od roku 1995 od svých 26 let. Má zde stabilní zázemí, práci, bydlení a společenské kontakty. V ČR žije žalobcova bývalá manželka, s kterou je žalobce v každodenním kontaktu, a jeho dvě dospělé dcery. Nuceným opuštěním ČR by byl narušen žalobcův soukromý a rodinný život. Rovněž by žalobce přišel o zaměstnání, ač řádně vykonává svou práci. Žalobce se v ČR léčí se závislostí na alkoholu, a pokud by musel ČR opustit, došlo by k přerušení léčby a ohrožení žalobcova zdraví. Žalobcovy rodinné poměry, pokračování v protialkoholní léčbě a legální zaměstnání vyplývá i ze zprávy o průběhu dohledu nad žalobcem ze dne 9. 10. 2023. V případě opuštění ČR by se žalobce musel vrátit na Ukrajinu, kde nemá žádné zázemí ani majetek a kde má pouze pár příbuzných. Ukrajinu naposledy navštívil před více než pěti lety. S ohledem na probíhající vojenský konflikt na Ukrajině žalobci reálně hrozí povolání na vojnu a s ním spojené riziko úmrtí v důsledku válečného konfliktu. Spolupráce Probační a mediační služby s žalobcem je na dobré úrovni, žalobce plní podmínky dohledu, a přiznání odkladného účinku žalobě tak není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
- Žalovaný nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku žalobě. Zrušení povolení k trvalému pobytu zapříčinil sám žalobce svým protiprávním jednáním. Žalovaný zdůraznil, že trestný čin výtržnictví, jehož se žalobce dopustil, spočíval v bezdůvodném fyzickém napadení osoby v seniorském věku s takovou intenzitou, že tato osoba musela vyhledat lékařské ošetření. Ani přes probíhající válečný konflikt na Ukrajině není vycestování žalobce nemožné. Pokud by v žalobcově případě vycestování nemožným bylo, může žalobce požádat o vízum za účelem strpení. Přiznání odkladného účinku žalobě je až nejzazší možností pro umožnění

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

setrvání žalobce v ČR. Žalobci navíc nebyla uložena povinnost vrátit se na území Ukrajiny. Je tak na žalobci, kam z ČR vycestuje. Podle žalovaného nemá zachování pobytového oprávnění sloužit k tomu, aby se žalobce mohl vyhnout případné odvodové povinnosti. Žalobce může navštěvovat své přátele a známé v ČR díky bezvízovému styku s Ukrajinou. Žalobci není napadeným rozhodnutím zakázán pobyt v ČR či jiném státě EU. Případné přiznání odkladného účinku žalobě by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť závažnost protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil, převažuje nad skutečnostmi svědčícími v žalobcův prospěch.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a prokázat skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, která je nepoměrně větší, než újma, která může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného žalobce; postačuje přitom předpoklad tvrzené újmy. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, „[n]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“ Aby tedy žalobce dostal své povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy, musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Musí dále prokázat, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7). Ačkoliv byly tyto závěry vyřčeny ve vztahu k odkladnému účinku kasační stížnosti, uplatní se *mutatis mutandis* i na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce je tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem žalovaného. Soud tedy není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-20).

9. K žalobcovým tvrzením, jimiž odůvodnil svůj návrh, soud uvádí, že v nich nelze spatřovat naplnění podmínky žalobci reálně a bezprostředně hrozící vážné újmy.
10. Právní účinky napadeného rozhodnutí neznamenají nucené vycestování žalobce z ČR. V rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dovedl, že stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „nucené vycestování“. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území ČR po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování (k přenositelnosti těchto závěrů na rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2024, č. j. 35 A 8/2024-24). Napadeným rozhodnutím nebylo žalobci ani uloženo, aby se vrátil na Ukrajinu. Byla mu totiž toliko stanovena lhůta k vycestování z území ČR, aniž by mu byla uložena povinnost vrátit se do země původu, tedy na Ukrajinu (k tomu v podrobnostech usnesení zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2022, č. j. 55 A 60/2022-42, body 11 a 12; a ze dne 2. 5. 2024, č. j. 62 A 3/2024-67, bod 11).
11. Podle výroků napadeného rozhodnutí tak žalobce není navrácen na Ukrajinu, ale pouze mu byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR. Je tedy na žalobci, zda si pobyt na území ČR zařídí jiným způsobem, popřípadě kam vycestuje (srov. obdobné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27). Institut odkladného účinku správní žaloby je až nejzazším prostředkem pro umožnění setrvání žalobce v ČR (přednostně lze využít např. víza za účelem strpění pobytu na území ČR – srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 57 A 86/2022-26, bod 12).
12. Ani v tom, že žalobce v ČR žije bezmála 30 let, pracuje zde, léčí se zde ze závislosti na alkoholu a pobývá tu jeho bývalá manželka, s kterou je v každodenním kontaktu, a jeho dvě dospělé dcery nebylo možné spatřovat naplnění podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě spočívající v tom, že by žalobci právními účinky napadeného rozhodnutí reálně hrozila závažná újma, neboť právní účinky napadeného rozhodnutí neznamenají, že by byl žalobce povinen opustit ČR a navrátit se na Ukrajinu. Nejsou dány ani žádné zvláštní okolnosti žalobcova soukromého a rodinného života, které by odůvodnily vyhovění jeho návrhu. Žalobcovy dcery jsou zletilé, jedna žije v Praze a druhá v Českých Budějovicích, jak

se podává z žalobcem předložené zprávy Probační a mediační služby ze dne 9. 10. 2023. Z ničeho není zřejmé, že by na žalobci byly jeho dcery nějak závislé či že by o ně žalobce pečoval (např. z důvodu jejich nepříznivého zdravotního stavu). Z ničeho není zřejmý ani opak, tedy že by žalobcovy dcery pečovaly o žalobce nebo že by na nich byl žalobce nějakým způsobem závislý. K žalobcovu tvrzení, že v ČR pracuje, má zde stabilní zázemí a je v každodenním kontaktu se svou bývalou manželkou, soud uvádí, že žalobce v ČR po dobu svého pobytu jistě nežil „*ve vzduchoprázdnu*“ a stejně jako každý jiný cizinec si alespoň nějaké základní společenské vazby utvořil (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, bod 8). Z takto obecných a povšechných tvrzení nelze dovodit, že by žalobci právními účinky napadeného rozhodnutí hrozila závažná újma a nelze v nich spatřovat specifický případ, v němž by se mělo prolomit obecné pravidlo, že žaloba nemá odkladný účinek. Níže popsané skutečnosti týkající se žalobcem páchané trestné činnosti navíc svědčí o tom, že i přes dlouholetý pobyt žalobce v ČR nedošlo k jeho řádné integraci do zdejší společnosti.

13. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna již první podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě, nebylo třeba se zabývat podmínkou druhou, a sice zda přiznání odkladného účinku žalobě nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pro úplnost soud k naplnění této druhé podmínky uvádí, že přiznání odkladného účinku žalobě by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
14. Jak se podává z napadeného rozhodnutí, žalobce byl mezi zářím 2014 a březnem 2022 pravomocně odsouzen za spáchání čtyř trestných činů, v jednom případě se navíc jednalo o jednočinný souběh více trestných činů a v jednom případě o pokračující trestný čin. V rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku žalobcem, resp. rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem lze k těmto odsouzením přihlížet, i když by byla zahlazena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Azs 302/2020-45, bod 22). Z povahy a závažnosti těchto trestných činů lze dovodit, že žalobce opakovaně odmítá respektovat právní řád ČR, neboť opakovaně řídil motorová vozidla bez řidičského oprávnění či pod vlivem alkoholu. Žalobce se dalších trestných činů dopustil i přes dřívější pravomocná odsouzení. Z uložených trestů si žalobce zjevně nic nedělá a právní řád ČR opakovaně nerespektuje. Dále je zřejmé, že páchaní trestné činnosti žalobcem eskaluje, neboť po spáchání trestných činů maření výkonu úředního rozhodnutí, ohrožení pod vlivem návykové látky a krádeže žalobce v březnu roku 2022 spáchal trestný čin výtržnictví, kterého se dopustil tak, že poté, co byl při nastupování do autobusu vyzván řidičem autobusu k nasazení respirátoru dle tehdy účinného mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, úmyslně udeřil řidiče autobusu pěstí do obličeje, čímž mu způsobil mj. vylomení zubu z umělé zubní náhrady a zranění v oblasti nosu. V případě napadení jiného se o trestný čin výtržnictví jedná tehdy, pokud pachatel jedná svévolně, bezohledně, arogantně, jeho jednání postrádá, byť jen zčásti, přijatelný či omluvitelný důvod a je výrazem jeho záporného vztahu k veřejnému pořádku, projevem neúcty ke společnosti jako celku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2017, sp. zn. 6 Tdo 756/2017, bod 26). Popsaná časová intenzita žalobcem páchané trestné činnosti a přechod k páchaní násilné trestné činnosti svědčí o zjevně neuctivých a neukázněných postojích žalobce k zásadám občanského soužití (trestný čin výtržnictví – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 8. 2014, sp. zn. 8 Tdo 813/2014) tak zakládají rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že žalobce v období od 27. 2. 2023 do 9. 10. 2023 dodržoval podmínky vysloveného dohledu, jak se podává z předložené zprávy o průběhu dohledu Probační a

mediační služby ze dne 9. 10. 2023, neboť tato skutečnost nemůže zvrátit v nedávné minulosti časté a opakované páchaní trestné činnosti žalobcem, svědčící o chybějícím respektu žalobce k právnímu řádu ČR a pravidlům a zásadám občanského soužití.

15. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna ani jedna z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, zamítl soud tímto usnesením žalobcův návrh.
16. O náhradě nákladů řízení, které případně vznikly v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, rozhodne soud až v rozhodnutí, jímž se řízení v projednávané věci končí (srov. § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 61 odst. 1 s. ř. s.).
17. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 7. června 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
samosoudce